

Naposledy společně přečkáváme noc v kempu s tou nejbdělejší ostrahou. Když se náhodou nudíme, jdeme se projíždět pomalu ven za závoru, dovnitř...a stále dokola. Pokaždé důležitý strážce chce všechny doklady o ubytování a průkaz na vstup. Je to blbec, ale dělá nám radost. Nedělá ovšem radost lidem, kteří ještě nejsou ubytováni a čekají na vpuštění. Fronty dostávají tvar vlnících se hadů, ale partu motorkářů nikdo veřejně nenapadne.

„Nejsem vám povědomý?“ ptá se Roman strážce kempu, když během půl hodiny jede ven po páté.

„Mám skvělou paměť na civilisty...!“ odpovídá stroze kontrola.

„A víte, že tu každých pět minut projedu...pořád se stejným ksichtíkem, absolutně nezamaskovaný?“ vyzvídá kamarád dál.

„Musím vás zkontrolovat pokaždé, co kdyby to byl někdo jiný přestrojený za vás!“ trvá na svém trumpetista u brány.

„A co když jsem to nebyl já, už když sem se tady ubytoval, ale byl to někdo úplně jiný a já jsem tu teď místo něj?!“ vymýšlí konspirace Roman.

„Nemůžete být někdo jiný, máte svoji průkazku vydanou naším vedoucím!“ uzemní ho člen ochranky.

Roman jede zpátky ke stanům a zábava s projížděním závory ho už nebere. Zjistit, že nějaký papírek je důležitější, než on sám, je smutné a člověka to otráví.

Večer ještě posedíme u stánku a kultivovaně popijeme. Někdo pije nekultivovaně, ba co přímo chlastá, někdo pije velice kultivovaně a bude mu to houby platné. Já měl dvě pita, ostatní tak litr vína na hlavu. Já budu ráno proklínat praskající hlavu, ostatní si dají panáka na cestu. Je to trochu nespravedlivé. A přitom mi i opravdové, silné, chlapské pivo chutná. Bohužel však tři kousky jsou pro mě smrtelná dávka.

Příklad: Jel jsem jednou navštívit Aleše do kempu. Koupání, katamarán, surf...prostě podívat se na holky, jak se nakrucují na vodním náčiní. Nejel jsem sám, jala se mnou má milovaná a kamarád Mirda. Tomu bylo samozřejmě líto, že nemá choppera jako já a žena, a tak si alespoň dozadu sbalil spacák do velké beraní kůže. Musím připustit, že pohled na někoho, kdo si na silničním motocyklu veze

svázanou ovci je nezapomenutelný. V polovině cesty se mu místy zavazadlo rozvázalo a ovečce opticky přibýly i nožičky. Po postavení stanu jsme zašli spláchnout prach cesty do pohostinství. Cítím se skvěle, tlak i tep si proměřím a je v pořádku, žádné příznaky nachlazení či jiné choroby...prostě objednám si plnohodnotné pivo. Chlapeckou desítku. Zvládl jsem ho poměrně rychle a cítím, jak se mi zdraví ještě upevňuje – podle pořekadla „veselá mysl půl zdraví“. Mysl jsem měl totiž nejen veselou...byla přímo rozesmátá. Ale mít jen půl zdraví jsem nechtěl. A tak jsem si dal ještě jedno pivo, abych měl veselé dvě mysle a zdraví celé. A fungovalo to. Až do té doby, kdy jsem si ukopl při tancování kozáčka na stole palec u nohy. Abych neměl ve zdraví nějaký deficit z tohoto úrazu, objednal jsem si pivo ještě jedno.

„Nepij to třetí, zítra budeš blejt a možná budeš mít zítra až pozítří!“ útočí na mě nepřející manželka.

Je mi jasné, že jí nejde o moje zdraví. Kdyby jo, nezachmuřuje moji mysl kecy, ale nechá jí veselou.

„Ale miláčku“ zkouším ji uklidnit „cítím, že nastává nová etapa mého života. Víš, že každých sedm let se obnovují buňky lidského těla?“

„Je ti čtyřicet pět!“ odsekne.

„No vidíš, to už snad mám na výměnu nárok, né?“ triumfuji.

„Kdyby sis právě nevychlástal mozek z hlavy, spočítal by sis, že se ti buňky měnily před třemi roky – když je to po sedmi letech. Teď po těch pivech se ti buňky nemění, ale hromadně chcípají!“

Vím, co se děje. Není to starost o mě, ale vrozená vlastnost zvítězit nad ostatními. Tato vlastnost je mužská, vlastní ji však bohužel má žena. Ona má třetí pivo, já musím mít míň...ale v manželství by se mělo dělit rovným dílem. Piji třetí pivo a ukazuji kdo je rodinným vůdcem.

Do stanu odcházím v pohodě po svých. To bylo podceňování a ejhle – jsem v kondici, že bych mohl chodit po laně. Co chodit – tančit a poskakovat! Mirda nemá svůj stan a spí s námi. To by nebyl problém, mít místo boltců a středního ucha betonovou krychličku. Ten prevít neprozradil, že po setmění v sobě startuje dieselové sbíjecí kladivo. Do rána jsem se věnoval pokusům, jak utěsnit jeho rezonující tykev. Nejlépe fungovalo, když při nádechu stisknu jeho nosní dírky a při výdechu pustím. Musel mít vzduch mazaně schovaný ještě někde

jinde než v plicích, protože vydržel vydechovat bez nadechování dobrých deset minut. A možná by vydržel ještě déle, kdybych se nelekl nějakého nezvratného poškození. Začali mu totiž zapadávat oči i s víčky hluboko do lebky. Když sem tedy stisk nosu povolil a umožnil mu nasání vzduchu, vytvořil se ve stanu podtlak, jak na jeden nádech vysál všechnen kyslík z kempu. A s nádechem se samozřejmě ozval šílený rachot, jako by někdo nastartoval důlní bagr. Musel jsem si dát zdravotní protihlukovou pauzu. Jdu na záchod. Po cestě se mi něco zamotá v žaludku. Do pěti vteřin si mohu zkontrolovat, co to bylo...všechno je ze mě venku. A pak už je jenom hůř. Do rána střídavě tlumím Mirdu s přestávkami na čištění organismu. Ráno mám sílu odplazit se do nejbližšího houští.

„Já to říkala“ slyším manželku, jak mluví s ostatními, „tři piva znamenají, že budeme odjíždět až s prvním sněhem. Když vůbec takovou dávku alkoholu přežije!“

Do toho zaslechnu kecy Mirdy: „Doufám, že to, co předvádí, není nakažlivé, jestli ano tak to řekněte a já ho nenápadně někde zakopu.“ Je mi jasné že z něj mluví lakomost. Je vlastníkem třech hospod a zákazníci, kteří po třech pivech půl roku abstinují, by mu zmrzačili kšeft.

Odplazím se z doslechu a snažím se zhluboka dýchat, abych si osvěžil potrubí. Bohužel je mi pořád stejně blbě. Jestli to nebude tím, že ten chrápající krkomoun vydýchal v noci všechnen kyslík. Nakonec se mi povede usnout.

„Dělej, jedeme!“ zapíchne se mi manželčin hlas do uší.

Budím se a nic se od rána nezměnilo. Je mi blbě čím dál stejně. Kamarádi mě nakládají na motorku a já odjíždím. Kdybych po cestě narazil na policejní kontrolu, teoreticky jsem v pohodě. Po čtyřiaadvaceti hodinách tři desítky absolutně nenadýchám. Ovšem teorie není praxe. Vše se otáčí, vidím do dálky tak sedmdesáti centimetrů, trochu mi dělá problém udržet rovnováhu a zavírají se mi oči. Při průjezdu města, usnu na semaforu, když svítí červená. Na svoji obranu musím podotknout, že svítla neúměrně dlouho.

„Co zacláníš?!“ ozve se za mnou od nějakého nervózního páprdy v autě.

„Povinná odpočívací přestávka, troubo“ odpovídám „je to předeepsaný vyhláškou a je to správný zákon, protože na tobě je vidět, jak si přetaženej a úplně blbej.“

Ještě jeden malý zádrhel se po cestě objeví. Nějakým nedopatřením neodbočím na křižovatce za mojí ženou a Mirdou, ale jedu rovně. Zjistím to, když se proti mně zjeví sekající kombajn. Pole mě trochu probralo...za prvé nebylo úplně rovné a za druhé – zemědělci po mně házeli kosy a hrábě. Domů jsem dojel spíše silou vůle a druhý den nešel do práce, abych se z akce doléčil.

To je tedy příklad, proč když ostatní slaví v kempu příjezd Hrobníků, já abstinuji. I když abstinence to v pravém slova smyslu není, zítra mi po tom nealkoholickém pivu bude stejně trochu blbě.

Ráno odjíždíme a naši první zastávkou je hrad. Vydupala si ho Petra hned, když sem vstal a byl ještě v opojení toho nealka. Prý je to jeden z našich nejkrásnějších hradů a jmenuje se Pernštejn. Kdysi jsem něco zaslechl o nějaké Perchtě, což měla být baba, která strašila. Možná to byla Petry příbuzná a ona ji chce navštívit. Třeba Perchta byla středověká učitelka, a jelikož středověk nebyl tak tolerantní doba jako je ta dnešní, byla po zásluze potrestána. A jelikož učitelky jsou neznámé, straší dál. A bylo by to hrozné strašidlo! Taková ta běžná, co dělají úúú a ááá a plouží se po hradbách, jsou prakticky neškodná. Ovšem duch pedagožky, který by vás neustále poučoval a nešel ničím fláknout - protože duch je nehmotný – to by byla opravdu hrůza. A hrůza to byla!

Při vstupu do hradní brány jsme zaplatili vstupné. Kupodivu ve velice rozumné výši. A tak rozradostněni pokračujeme k atrakci, ale ouha – další pokladna. Nejdříve to pobavilo Romana. Říká slečně uvnitř:

„Vy jste ale filuta, předběhnout nás i s budkou...vždyť jste před chvílí stála dole!“ A ukazuje k bráně.

„Nikam neběhám“ stroze odsekne holka, „tam se platí vstup do areálu, vstupné do interiérů hradu se platí u mě.“

„A interiéry jsou mimo hrad?“ překvapeně zjišťuje Roman.

„Nedělejte nepříjemnosti, jestli chcete na prohlídku, musíte zaplatit.“ Trvá slečna na svém.

„Kolik?“ začíná brunátnět kamarád.

Když uslyší částku, je nešťestí na světě.

„To tu národní památku rozprodáváte po kouskách, nebo jste se rozhodla předhonit ve výdělcích Gotta?!“ Zařve.

„Nic se nerozprodává, na hradě se nesmí na nic sahat, fotit, mít na zádech batohy či děti, jíst a pít...“ pokračuje vymahačka v naučeném hovoru.

„A tu nehoráznou sumu platím za to, že si můžu užít všech zákazů?! Znovu vybuchuje Roman „Neměl bych si jít takto raději užít do vězení...a navíc výhodně – zadarmo?“

Nicméně kamaráda přemlouváme a on jde do hradu s námi. V jedné místnosti nám průvodce začne vyprávět, že zdejší hrad má i své strašidlo.

„Já vím“ ozve se Roman „já s ním mluvil. Prudí v budce pod hradem a ničí nervy poctivě pracujících!“

Lidé z naší výpravy se přidávají k našemu kamarádovi. Asi je výška dvojitého vstupného také vytočila.

„Ha, ha“ snaží se otočit na vtip blížící mučení průvodce „ale to se mýlíte, zdejší strašidlo je sice také dívka, ale jmenovala se...“

„Perchta.“ Dopovím, aby všichni viděli, jak skvěle dedukují. Na Pernštejně je samozřejmě Perchta.

„Eliška! Odsekne provádějící floutek.

„Já to říkal, je to ona!“ zařve Roman „pojd'te, jdeme ji vyklepat z té budky a vzít si zpátky uloupené peníze!“

Průvodce zamkne dveře, kterými jsme vešli, a pokračuje. Jak se dozvídáme, Eliška byla nějaká nafrněná komorná a místo do kostela chodila před zrcadlo. Mnich, co neměl při kázání na co koukat – staré baby neuspokojovaly jeho potřeby – ji přišel seřvat. Ona ho poslala do háje s odůvodněním, že s udržovaným zevnějškem sbalí lepšího kořena než s otačenými koleny. Mnich co celý život hlásal o lásce a míru ji seřval, proklel a prokopl skrz podlahu do... prý do pekla. A ona prý od těch dob straší.

Před koncem prohlídky se alespoň všichni různě fotíme, aby zdejší podvodný personál dosáhl podobného nas... naštvání jako my. A při loučení mu zdůrazňujeme, jak při prodeji nafoceního materiálu zdůrazníme, že Pernštejnské strašidlo je Eliška a vlastně všechno je to jeden předražený podvod. Jinak nic proti hradu, je moc krásný a nebýt loupežníků v něm, hodnotil bych ho kladně.

Aby Petra viděla, že její rozhodnutí bylo ukvapené a existují i jiné hrady, neničící finanční rodinnou situaci, naplánuji po cestě „svůj“ hrad. Jmenuje se Roštejn, a i když mi to u Pernštejnu nevyšlo, typuji, že se tak jmenuje podle roštů. Roštů, na kterých se opékají špekáčky a klobásy...Když do hradu přijíždíme, zakupujeme z výběru různých okruhů ten se strašidly. Abychom si spravili chuť po té Elišce. Průvodkyně je moc příjemná a fotit si můžeme, co chceme. Strašidel mají plná cimbuří a jsou to drácci, hejkalové, skřítci...sice nejsou živí, ale proti imaginární Elišce zlatí. Vstupné bylo za velice rozumnou cenu a na nádvoří stojí pohostinství. A z něj se line vůně z roštů. Prostě pohádka. Ale jen do té doby, než se chceme jí s klobáskami seznámit osobně. Zavřeno...prý svatba. A tady bych dal jedno poučení pro návštěvníky všech hradů. Dejte si pozor, čím dál víc se na nich straší a tím nejhorším škůdcem jsou nevěsty. Taková nevěsta si vzpomene, že chce slyšet snoubencovo ano v hradní kapli, aby ho ozvěna zdesateronásobila, a je pohroma na světě. Na hradě se zavře hospoda a je jen pro svatebčany. Proto radím. Uvidíte-li někde nevěstu bez okolních svědků, neváhejte a okamžitě ji zlikvidujte. Je to škůdce, kvůli kterému jednou můžete umřít hladem a žízní.

Večer se ubytováváme v kempu u Telče. Známe ho již z loňska a teoreticky by neměl ničím překvapit. Ovšem opak je pravdou. Nejdříve překvapí Míši...když postaví motorku je cesta tak strmá, že se rozplácávají na zemi. Cítím s nimi. Vždy je humorné, když se neštěstí přihodí někomu druhému.

V recepci, když chci zaplatit pobyt, se mi ale stane něco děsivého. Ve vlasech ucítím nějaký chaos, a když si na hlavu sáhnu, projede mi lebkou obrovská bolest. I v takovéto, pro jiného nezvladatelné situaci mi to přemýšlí a docházím k závěru...napadl mě nějaký predátor. Možná sem doletěl nějaký exotický druh sršně, nebo rozzuřený upír. Za mnou stojí Petra, a tak ji žádám o kontrolu škod a identifikaci té svině ve vlasech:

„Koukni se mi na hlavu, něco mi ji rve na kusy!“

Pedagožka, aniž by se podívala, odsekne: To bude myšlenka, neriskuj a přestaň přemýšlet...“

Naštěstí vedle stojí Iveta, a tak ji přesvědčuji, ať mi zkontroluje ukousnutou část hlavy.

„To je čmelák, ten nekouše.“ Říká.

Nevím, proč to říká mně. Měla by to říct tomu čmelákovi co má plnou hubu mého masa. Roman nakonec toho prevíta z mé hlavy odpácí a já požádám recepční, aby mi vyklidila gauč. Lehám si a říkám si o papír a tužku.

„Chcete psát závět?“ ptá se hloupě slečna.

„Nejdříve musím sepsat žalobu na zdejší ubytovací zařízení. Volně vypuštěné dravé zvíře mi ve vašem areálu přivodilo trvalé postižení.“ Sdělují.

Petra se přitočí k recepční a šeptá:

„Nebojte se, dosvědčím vám, že nebylo co poškodit i kdyby mu lebku prokousl sibiřský tygr.“

„Nejde o velikost, jde o možnou infekci nemocí...“ upřesňují.

„A máte toho čmeláčka, co podle vás roznáší mor?“ ptá se drzá slečna.

To mě vyděsí...samozřejmě že nemám. Odnosl ho Roman. Vybíhám ven a ptám se ho:

„Kam si dal tu bestii?“

Nešťastník ukazuje do pole. Nejde o složitost hledání čmeláka v jeteli, jde o to, že pole je plné těch kousavých hajzlů. Tam vejít tak po pěti minutách z pole vyběhne dočista obraná kostrička.

„Máš mě na svědomí...“ Smutně oznámím bývalému kamarádovi.

„Seš mimo“ ozve se za mnou má žena, „to je Roman a né příroda...“

„Nech ho“ povídá jí Petra, „konečně nemusí přiznávat, že je blbej od přírody, ale může být blbej od čmeláka.“

Odcházím postavit stan. Potřebuji soukromí ve světě plném manželek – ať už mých či cizích...

Večer si sedáme do hospody a já opět nepiji. Bylo by to velice riskantní, přidat alkohol do litrů čmeláciho jedu v mé krvi. Ženy při pití zlehčují můj úraz, já s muži zaplétáme odbornou debatu, co je smrtelnější...čmelák, včela nebo vosa. Samozřejmě nejnebezpečnější je čmelák. Roztrubuje o sobě, že nepíchá a pak vám skalpuje lebku...

„A co třeba zmije nebo kobra?“ říká hloupě Míša.

Nechci znevažovat něčí inteligenci, ale je přeci úplně jasné, že čmelák je nebezpečnější než kobra. Kdybyste viděli poletovat v recepci kobru, ani tam nepáchnete. Nenápadný hmyz není vidět a o to je zákeřnější.

„Míšo promiň“, slušně odvětim, „o tom co zabíjí rychleji, ti nepřísluší debatovat. Za prvé tebe nic nekouslo, za druhé jsi blbá holka.“

Michala se otočí na ostatní a říká:

„Tak mu musím dát za pravdu. Ten čmelák byl opravdu nebezpečný a udělal mu uvnitř neopravitelnou paseku.“

Ženské prostě nemohou diskutovat o vědeckých tématech.

Ráno se budím kupodivu živý. Je vidět že jsem odolný i proti nejsilnější infekci. I když jak se ukáže proti nejsilnější ne....

„Dělejte, vstávejte, ať stačíme hrad...“slyším pokřik.

Petra.

„Včera jsme byli na dvou hradech. Na jednom strašila Eliška, na druhém nevěsta...proč proboha dneska strašíš s dalším?!“ odmlouvám.

Vlastně neodmlouvám, letos sem vedoucí já, a tak bych měl mít klid a neměl by nikdo jiný nic vymýšlet. Ale pedagožka využívá toho, že jsem po nemoci, přiotrávený a další zřícenině si prosazuje. Po cestě je prý Zvíkov. O tom také něco vím. Žila tam nějaká příšerka, co se jí říkalo Rarášek. Ale to je tak všechno. Rarášek asi nebude moc fotogenický, protože v místě jeho výskytu prý chcípají kamery a fotoaparáty. To bylo na televizní stanici Nova. Nebo ten hajzlík nesnáší Novu, třeba mu lezou krkem ty věčné seriály...

Zvíkov má jednu vychytávku. Nemají tam průvodce. Chodíte si, jak chcete, a kudy chcete, a jelikož tam nikdo nic nezakazuje, je tam vše v naprostém pořádku. Vyvádět cokoli co nikdo nezakazuje je nudné. Jsou tam i interiéry s nábytkem a ozdobami a nikdo je nehlídá. Nikdo vám netvrdí, že Perchta se jmenovala Eliška. Ale ani vám nikdo nevysvětlí co je to ten Rarášek. V jedné místnosti byla výstava obrazů a nikdo je nehlídal. Krást obraz, který si jen tak visí a není obklopen strážci a kamerovým systémem je také nuda. Prostě je to hrad, kde si couráte, sedíte či ležíte, jak chcete. Ostatní chodili, já si lehl na nějaké nádvoříčko a pospával. Neměl jsem žádné depresivní pocity a stresy, jak říkali na Nově. Alespoň do té doby, než mě nakopla má milovaná, že dělám ostudu a lidé, co prochází hradem, si začínají šeptat, že to zdejší strašidlo sem já.

Ze Zvíkova jsme jeli do posledního kempu na naší cestě. Na Orlík. Ale to se s námi již rozloučil Roman s Ivetou a Michal s Luckou. Jeli na nějaký motosraz, kde nebudou hrady a pamětihodnosti. Jeli se ožrat

a užít si posledních volných dnů. Jako by se nemohli ožrat v našem kolektivu. A i kempy v této oblasti jsou živé až, až. Tolik nacamraných lidí na jednom místě se snad nechá potkat jenom v Rusku. Léto na Orlíku znamená léto v lihu.

Poslední večer jsme tradičně navštívili pohostinství. Podle úrovně stolování nejlépe zhodnotíte vyspělost starousedlíků. Tady dospěli k názoru, že chlastat se má všechno, v co největším množství. I když, občas je názor soudit člověka podle chování v restauraci nepřesný.

Včera jsme obědvali u Zvíkova v pěkném hotelu, s příjemnou a milou servírkou. Mohli jsme si srazit stoly na terase a začala zábava. Paní byla milá a vesele si povídala. Objednali jsme si a při placení povídá Standa na celou restauraci:

„A víte, že ten daňčí guláš měl úplně stejnou chuť, jako když nám chcípla kočka?!“

Daňčí guláš byla zdejší specialita a asi si ji dávalo poměrně hodně lidí. Soudím podle toho, kolik návštěvníků vyprsklo a zasvinilo ubrusy.

Nevšiml si však, že Míša ještě nedojedla a ihned s polykáním přestala, co měla v puse, kultivovaně plivla zpátky do talíře a povídá Michalovi:

„Miláčku, dojíš to vid', já už nemůžu.“

Je vidět že láska je slepá a hluchá. Michal to dojedl. Ale o to nešlo. Prostě z milé servírky se stala protivná baba. Začala nás osočovat z pomluv. A naznačovala, že bychom měli zaplatit a vypadnout. To popudilo Standu. Nenápadně si sundal z ruky kožený náramek, jaký má každý drsný motorkář, namočil ho do zbytku guláše a na celý lokál zahlásil:

„A od kdy se daňkům dávají takhle malý obojky?!“

Jeho hlas byl dost zvučný na to, aby to zaslechli i lidé mimo terasu, uvnitř restaurace. Myslím, že uklízečka ten den měla hóódně práce. A trik s obojkem zviklal i servírku. S výkřikem „Micinko!“ se vrhla za terasu, kde stály kontejnery na odpad. Asi šla hledat kůži.

Na Orlíku ale obsluhující svoji povahu neměnili. A myslím, že v místních kempových putykách by z nějakého obojku v talíři aféru nedělali. Naopak by vám ho připočetli k ceně jídla.

Ráno, když jsme vstali, pršelo. Jak expedice začala, tak končila. Ve chvílce, kdy přestalo, jsme složili stany a rozloučili se. Tím ze mě

přestal být vůdce. Myslím, že se po mém skvělém vedení bude všem velice stýskat, ovšem aby mi to přiznali do obličeje – to né.

„Tak příští rok plánuje dovolenou kdo?“ prohodím jen jakoby řečnickou otázku. Samozřejmě bych čekal, že se všichni začnou pokřikovat – ty, ty, prosím veď nás zase ty – ale radostné jásání nikde.

„Příště bych to vzal do ruky já.“ Ozve se Standa.

Sabotáž! Normální sabotáž ve vlastních řadách! Ale nemá cenu se rozčilovat.

„A jak si to představuješ pod svým velením?“ jen tak, jako by mimochodem, vyzvídám.

„Minimalizujeme návštěvy zařízení, které devastují rodinný rozpočet, a naopak využijeme více přírodních atrakcí.“ Plánuje.

„Já nehorolezim!“ zařve Petra.

„Dovolenou by neměl plánovat chlap!“ přidá se má milovaná

„A měli bychom navštívit více romantických míst.“ Šeptne Míša.

Jen se usmívám. Všichni jsou naivní a chybí jim můj světový přehled. Romantická místa potřebovat nebudeme – Míšové za rok na romantiku zapomenou a jejich stav se přehoupne do stabilní roviny. Ona bude s ženami, on s námi. A jelikož jsme motorkáři a né horolezci, rozhodně nebude plánovat dovolenou Standa. A až budou všichni bezradní, však oni si vzpomenou na velikého vůdce mezi sebou!